

[Carl P. Jensen.]

15 405 eller ca. 50 pct. mere end den normale årlige medlemstilgang.

Jeg betegnede aktionen som en „antikampagne“ mod H. og K., og det er jo realiteten i denne sag. (*Afbrydelse*: Det er ikke rigtigt!). Når man taler om organisationstvang og forhandlingsmæssig monopolstilling, er man vel vidende om, at det, man i denne forbindelse betegner som organisationstvang, er det rene vand ved siden af, hvad der findes i så henseende indenfor en række andre områder, også indenfor det ærede medlems egne organisationer.

Højesteretssagfører Poul Hjermand har dels til støtte for en påstand om, at det var ulovligt at optage en eksklusivbestemmelse om organisationspligt i en overenskomst og dels om eneforhandlingsretten anført nogle betragtninger i en tale i Studenterforeningen den 19. oktober. Jeg har læst denne tale, som iøvrigt var optaget som kronik i „Dagens Nyheder“ den følgende dag. Den begynder med erklæringer om menneskerettighederne i 1789, går videre over grundloven i Afghanistan og slutter med en omtale af konventionen om retten til at organisere sig, der blev godkendt her i folketinget sidste forår. Jeg har læst denne kronik meget grundigt, jeg tør påstå grundigere, end højesteretssagføreren har været, når han har gransket det materiale, der ligger til grund for denne kronik. Ærlig talt, efter min mening er det for ringe en præstation. Hvis den skal stå som udtryk for, hvad man kan tillade sig af demagogi og letkøbt argumentation, selv fra en højesteretssagfører, så er jeg ikke i tvivl om det standpunkt, jeg vil tage, når problemet om højesteretssagførerprøvens afskaffelse kommer til behandling her i tinget til sin tid.

Højesteretssagføreren stillede det spørgsmål, hvorvidt organisationstvang i det hele taget er lovlig. Den højtærede finansminister har påpeget, at der i det foreliggende tilfælde ikke er tale om nogen anden form for tvang end den at indmelde sig i den i henhold til lov om arbejdsløshedsforsikring oprettede arbejdsløshedskasse. Hvis de pågældende var medlemmer af forbundet, så var bestemmelsen overflødig. Men det er en pligt, som H. og K. pålægger alle sine medlemmer, også dem, der er tjenestemand-

ansatte, uanset at de praktisk talt ingen ledighedsrisiko har.

Jeg vil gerne i anledning af det ærede medlem hr. Poul Sørensens bemærkninger sige, at hvis de danske fagforeninger ikke havde en sådan bestemmelse om obligatorisk medlemskab i arbejdsløshedskasserne, så skulle der ikke megen fantasi til at tænke sig, hvilke byrder der i så fald ville blive væltet over på samfundet. Hvis man havde en ordning, hvorefter kun arbejdere med en vis ledighedsrisiko var arbejdsløshedsforsikret, ville det svare til den præmie, man måtte betale i et brandforsikringselskab, der kun tegnede forsikringer i bindingsværkshuse med stråtag.

Når H. og K. har været interesseret i at opnå den omstridte bestemmelse i overenskomsten, så har det en ganske særlig forhistorie, som den højtærede finansminister også omtalte, nemlig at der i årene forud for krigen blev antaget et ganske betydeligt antal løsarbejdere, ofte folk i moden alder, adskillige, der var slået ud af selvstændigt hverv. Det var H. og K.s opfattelse dengang, at det var tjenestemandsoorganisationerne, der skulle dække dette område, men her fik personalet ingen som helst støtte, fordi man hævdede, at man ikke kunne oprette en speciel organisation for denne gruppe. Det var baggrunden for denne gruppe. Det var baggrunden for de forhandlinger, der blev indledt i 1934—35, og som er omtalt af den højtærede finansminister. Adskillige af det løst ansatte kontorpersonale indmeldte sig i H. og K., men ofte på et så sent tidspunkt i deres ansættelsesforhold, at de ikke opnåede den fornødne anciennitet og kunne blive understøttelsesberettigede i fagets arbejdsløshedskasse, når de blev arbejdsløse. Kun den, der har oplevet at måtte afvise en arbejdsløs kontorfunktionær, der søgte hjælp, vil kunne forstå baggrunden for det krav, H. og K. fremsatte. Hvis man hellere vil se dette løst ansatte kontorpersonale indenfor staten gå vejen til socialkontorerne og ikke til den arbejdsløshedskasse, hvortil de selv har ydet bidrag, så for mig gerne, men jeg er ikke enig i denne opfattelse.

Men nu talen om organisationstvang, hvad er det for en tale? Har venstre og det konservative folkeparti, der står bag denne